

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 106/09-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. apríla 2009 prerokoval sťažnosť Ing. J. R., A., D., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2 Ndob 16/2008-449 z 21. augusta 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. J. R., A., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. novembra 2008 doručená sťažnosť Ing. J. R., A., D. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a jeho práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 2 Ndob 16/2008-449 z 21. augusta 2008.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti okrem iného uvádza:

«... Sťažovateľ podáva Ústavnú sťažnosť proti právoplatnému uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2 Ndob 16/2008, ktorým sa rozhodlo o mojom návrhu na postúpenie veci na Všeobecný súd veriteľa a to na Krajský súd v Bratislave, tak že Najvyšší súd SR môj návrh zamietol.

Ku skutkovému stavu uvádzam nasledovné: Dňa 11. 04. 2008 som zaslal na Krajský súd v Košiciach konkurznú prihlášku v rámci konania vedeného pod číslom 3 K 191/02 voči spoločnosti E., a. s. Jednalo sa o pohľadávku, ktorá mi vznikla na základe faktúry č. V/R/2002 zo dňa 04. 07. 2008. Celková výška mojej pohľadávky predstavuje obnos 74.000,- Sk. ...

Dňa 14. 04. 2008 som už ako veriteľ zaslal súdu návrh na postúpenie veci vedenej na uvedenom súde pod číslom 3 K/191/02 vecne a miestne príslušnému súdu, ktorým je Krajský súd v Bratislave. ...

V tomto podaní som poukázal na ustanovenie § 11 O. s. p. z ktorého vyplýva, že konanie sa uskutočňuje na tom súde, ktorý je vecne a miestne príslušný. Príslušnosť sa určuje podľa okolností, ktoré tu sú v čase začatia konania a trvá až do jeho skončenia.

Ďalej som poukázal na ustanovenie § 66 a ods. 1 zákona o konkurze a vyrovnaní v zmysle ktorého je na konanie príslušný konkurzný a vyrovnávací súd, v ktorého obvode je všeobecný súd dlžníka.

V podaní bolo taktiež zdôraznené, že konkurzným konaním na Krajskom súde v Košiciach dochádza k porušeniu Ústavy SR a to konkrétne v čl. 48 ods. 1, keďže zákonným súdom je Krajský súd v Bratislave.

Krajský súd v Bratislave mi oznámil, že moja žiadosť vôbec nebude odstúpená Najvyššiemu súdu SR v Bratislave, nakoľko o dôvodoch pre ktoré vec žiadam postúpiť vecne a miestne príslušnému súdu už rozhodol Najvyšší súd SR v Bratislave uznesením z 21. 02. 2008 č. 2 Ndob 3/2008, ktoré mi bolo zároveň zaslané. ...

Nakoľko s týmto postupom som sa nestotožnil požiadal som Predsedu Krajského súdu v Košiciach o odstránenie prietáhov v konaní a odstúpenie môjho návrhu na Najvyšší súd SR. ... Najvyšší súd SR môj návrh na postúpenie veci zamietol. ...

Ako vyplýva z odôvodnenia uvedeného z rozhodnutia Najvyššieho súdu tento dospel k záveru, že nie je potrebné vôbec posudzovať námietky vecnej príslušnosti, nakoľko súd

I. stupňa nedospel k záveru, že je vecne nepríslušný. Poukázal na výpis z obchodného registra obchodnej spoločnosti E., z ktorého vyplýva, že sídlo spoločnosti od 02. 12. 2002 do 26. 10. 2007 bolo v K. a preto konkurzný súd správne postupoval, keď v čase začatia konkurzného konania na súde skúmal svoju vecnú a miestnu príslušnosť a dospel k záveru, že je vecne a miestne príslušným súdom. Na tejto skutočnosti v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 O. s. p. nič nemení ani právoplatné rozhodnutie KS NR, ktorý určil rozsudkom 18 Cbs 13/02, že všetky uznesenia prijaté na valnom zhromaždení obchodnej spoločnosti E. a. s. dňa 06. 11. 2002 sú neplatné a teda neplatné je aj uznesenie o zmene sídla obchodnej spoločnosti, ktorým rozhodnutím sú všetky dotknuté osoby odo dňa jeho právoplatnosti viazané. ...

Sťažovateľ uvádza, že ústavná sťažnosť je podaná v zákonnej dvojmesačnej lehote, nakoľko sťažnosť smeruje proti právoplatnému uzneseniu NS SR zo dňa 27. 02. 2003, a toto rozhodnutie bolo doručené Krajskému súdu v Košiciach dňa 07. 04. 2003 (potvrďuje to prezenčná pečiatka KSS v Košiciach ako aj spisový prehľad), ktorý ich po uvedenom dátume doručoval účastníkom konaní. Nie je nám známy presný deň právoplatnosti napadnutého uznesenia, ale tento deň musel nasledovať až po 07. 04. 2003 a keďže táto ústavná sťažnosť bude odoslaná na poštovú prepravu dňa 30. 05. 2003, tak niet pochýb o tom, že dvojmesačná lehota zostáva zachovaná.

Sťažovateľ je presvedčený, že Najvyšší súd SR vydaním napadnutého uznesenia porušil právo na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa čl. VI. od. 1, Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd ako aj právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR.

Porušenie týchto práv sťažovateľ vidí v tom, že Najvyšší súd SR vôbec neposudzoval námietky vecnej príslušnosti mňa ako veriteľa, ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, nakoľko súd I. stupňa nedospel k záveru, že je vecne nepríslušný. Tento názor je v rozpore s už citovanými inštitútmi Ústavy SR.

V odôvodnení napadnutého uznesenia na strane 2 v 6. odstavci je uvedené „námietky veriteľa týkajúce sa miestnej nepríslušnosti zistiť nedôvodnými“. Z textu nie je zrejmé, či v danej vete chýbajú niektoré slová, alebo sa jedná len o gramatickú chybu, každopádne

som toho názoru, že napadnuté uznesenie nie je riadne odôvodnené. V tomto vidím porušenie práva na spravodlivé súdne konanie... Povinnosť súdu riadne odôvodniť svoje rozhodnutie je totiž súčasťou práva na spravodlivý proces.

Nedostatočné odôvodnenie spočíva v tom, že vôbec nebolo akceptované rozhodnutie KS NR č. 18 Cbs 13/02 v spojení s uznesením NS SR č. 5 Obo 263/2002, respektíve toto rozhodnutie bolo nesprávne interpretované, keď za sídlo obchodnej spoločnosti E. je považované sídlo v K. a to v období od 2. 12. 2002 do 26. 10. 2007 hoci z rozhodnutí, ktoré som citoval, vyplýva iný právny záver. Tým bolo porušené aj ustanovenie čl. 48 ods. 1 Ústavy SR o práve na zákonného sudcu.»

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Najvyšší súd SR uznesením č. 2 Ndob 16/2008 zo dňa 21. 08. 2008 porušil právo sťažovateľa Ing. J. R., A., na prístup k nezávislému a nestrannému súdu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, právo na zákonného sudcu zaručené v čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, právo na spravodlivé súdne konanie a právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1. Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a právo na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd.

2. Zrušuje sa v plnom rozsahu uznesenie Najvyššieho súdu SR 2 Ndob 16/2008 zo dňa 21. 08. 2008 a vec sa vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie, aby v nej znovu konal a rozhodol.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo keď preskúmanie označeného postupu (rozhodnutia orgánu štátu) v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05).

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru uznesením najvyššieho súdu č. k. 2 Ndob 16/2008-449 z 21. augusta 2008.

Ústavný súd pripomína, že podľa ústavy je systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z toho vyplýva, že ústavný súd zásadne

nemá právomoc rozhodovať o návrhoch, o ktorých je oprávnený podľa platných právnych predpisov rozhodovať iný (všeobecný) súd.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu je predovšetkým poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania. Zmyslom tohto základného práva je umožniť každému reálny prístup k súdu a tomu zodpovedajúca povinnosť súdu konať vo veci. K problematike práva na spravodlivý proces je potrebné uviesť, že okrem prístupu k súdu sa čl. 46 ods. 1 ústavy priznáva aj určitá kvalita súdneho konania, inak povedané, spravodlivý proces.

Článok 46 ods. 1 ústavy je prvotným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany zaručenej ústavou v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy).

Ústavný súd zohľadňujúc svoju doterajšiu judikatúru pripomína, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a uplatňovania s ústavou, respektíve s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov len v prípade, ak v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo svojvoľné, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 82/04).

Najvyšší súd svojím uznesením vo veci č. k. 2 Ndob 16/2008-449 z 21. augusta 2008 zamietol návrh sťažovateľa zo 16. apríla 2008 na postúpenie veci vedenej na krajskom súde

pod sp. zn. 3 K 191/02 vecne a miestne príslušnému súdu a v tomto rozhodnutí okrem iného uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal námietku príslušnosti v danej veci v zmysle ust. § 105 ods. 3 O. s. p a dospel k záveru, že návrh veriteľa... nie je dôvodný.

Podľa ust. § 104a O. s. p. súd skúma vecnú príslušnosť prv, než začne konať vo veci samej.

Vecnú príslušnosť súdu skúma súd prv než začne vo veci samej konať zo zákona. Pokiaľ zistí vecnú nepríslušnosť súdu, postúpi vec príslušnému súdu a upovedomí o tom účastníkov, v danej veci súd mal povinnosť zo zákona skúmať svoju vecnú príslušnosť a pokiaľ nepostúpil vec inému súdu z dôvodu vecnej príslušnosti má za to, že koná ako vecne príslušný súd. V zmysle citovanej právnej úpravy námietky účastníka konania, ktorý podá námietky týkajúce sa vecnej príslušnosti súdu, môže skúmať súd len do začatia konania vo veci samej.

Podľa ust. § 105 ods. 1, 3 druhá veta O. s. p, súd skúma miestnu príslušnosť prv, než začne konať vo veci samej. Neskôr ju skúma len na námietku účastníka, ak sa uplatní pri prvom úkone, ktorý účastníkovi patrí. V ostatných prípadoch rozhodne o miestnej príslušnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky. Rozhodnutím súdu vyššieho stupňa sú súde nižšieho stupňa viazané.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky námietky vecnej príslušnosti veriteľa neposudzoval, nakoľko súd prvého stupňa nedospel k záveru, že je vecne nepríslušný. Námietky veriteľa týkajúce sa miestnej nepríslušnosti zistiť nedôvodnými. Podľa úplného výpisu z obchodného registra obchodnej spoločnosti E., sídlo spoločnosti v období od 2. 12. 2002 do 26. 10. 2007 bolo v K. a podľa tohto zápisu správne postupoval konkurzný súd, keď v čase začatia konkurzného konania na súde, (ktoré konanie začína podaním návrhu na vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcu na súd prvého stupňa) konajúci súd skúmal svoju vecnú a miestnu príslušnosť a dospel k správne záveru, že je vecne a miestne príslušným súdom. Na tejto skutočnosti v zmysle ust. § 11 ods. 1 O. s. p. nemení nič ani to, že Krajským súdom v Nitre sp. zn. 18 Cbs 13/02 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 5 Obo 263/2002 súd okrem iného určil, že všetky uznesenia prijaté na valnom zhromaždení obchodnej spoločnosti E. a. s., zo dňa 6. 11. 2002

sú neplatné, t. j. aj uznesenie o zmene sídla obchodnej spoločnosti, ktorým rozhodnutím sú všetky dotknuté osoby odo dňa jeho právoplatnosti viazané.“

Najvyšší súd sa podľa názoru ústavného súdu v odôvodnení rozhodnutia dostatočným spôsobom vysporiadal s otázkou vecnej a miestnej príslušnosti konkurzného súdu (Krajského súdu v Košiciach). Pritom nezistil existenciu takých skutočností, ktoré by nasvedčovali tomu, že by namietané rozhodnutie najvyššieho súdu bolo možné považovať za svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené, resp. za také, ktoré by popieralo zmysel základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru), pretože najvyšší súd sa vyrovnal s námietkami sťažovateľa, ktoré sú z veľkej časti totožné s tými, ktoré uplatnil aj na ústavnom súde. Iba skutočnosť, že sťažovateľ s názorom najvyššieho súdu nesúhlasí, nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia ním označených práv, ak podľa názoru ústavného súdu je rozhodnutie vrátane jeho odôvodnenia ústavne neakceptovateľné.

Ústavný súd vo svojej stabilnej judikatúre uvádza, že postup a rozhodnutie súdu, ktoré vychádzajú z aplikácie konkrétnej zákonnej procesnoprávnej úpravy, nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv a slobôd (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Za porušenie základného práva pritom nemožno považovať neúspech v konaní. Inak povedané, obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy, resp. práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania, preto nie je možné považovať nevyhovenie návrhu v konaní pred všeobecným súdom za porušenie týchto práv (I. ÚS 3/97).

Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom a rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 2 Ndob 16/2008-449 a namietaným porušením (prípadne odoprením, či odňatím) základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, odmietol jeho sťažnosť v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľ ďalej namietal porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy. Porušenie základného práva nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy sťažovateľ vidí v tom, že najvyšší súd neakceptoval právoplatné uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 18 Cbs 13/02 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 263/2002 ako dôvod na založenie novej miestnej príslušnosti vo veci sp. zn. 3 K 19/02, o ktorej koná Krajský súd v Košiciach, respektíve v tom, že ho nesprávne interpretoval. V súvislosti s odôvodnením napadnutého uznesenia (jeho chýbajúcimi slovami, gramatickou chybou na s. 2) sťažovateľ tiež tvrdí, že uznesenie najvyššieho súdu nie je riadne odôvodnené, v čom vidí porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavnoprávna zásada vyjadrená v čl. 48 ods. 1 ústavy sa vzťahuje na konanie a rozhodovanie vo veci samej a k jej porušeniu môže dôjsť len vtedy, ak bola nesprávne založená vecná alebo miestna príslušnosť všeobecného súdu. Túto skutočnosť však sťažovateľ nenamieta. Pritom najvyšší súd dostatočne analyzoval v napadnutom rozhodnutí pravidlá určenia miestnej a vecnej príslušnosti. Medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ktoré je založené na právnom názore o vecnej a miestnej príslušnosti konkurzného súdu, s ktorým sťažovateľ nesúhlasí a z tohto dôvodu namieta aj porušenie svojich základných práv upravených v čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, nie je podľa názoru ústavného súdu žiadna taká súvislosť, ktorá by po prijatí sťažnosti reálne pripustila záver o ich porušení. Z toho dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 13 dohovoru každý, koho práva a slobody priznané týmto dohovorom boli porušené, musí mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom, aj keď sa porušenia dopustili osoby pri plnení úradných povinností.

Z citovaného ustanovenia dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby procesné právo akcesorickej povahy mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí preto nadväzovať na aspoň

obhájitelné tvrdenie (arguable claim) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci Silver a ostatní c. Spojené kráľovstvo z 25. marca 1983).

Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva sa čl. 13 dohovoru vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. apríla 1988, séria A, č. 131, ods. 52). V okolnostiach prípadu však ústavný súd k takému záveru nedospel.

Vo vzťahu k uvedenému (namietanému) porušeniu práva ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03, IV. ÚS 163/07).

Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu č. k. 2 Ndob 16/2008-449 z 21. augusta 2008 nesignalizuje žiadnu možnosť priamej príčinnej súvislosti s možným porušením práva sťažovateľa mať účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom podľa čl. 13 dohovoru. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol už po jej predbežnom prerokovaní podľa čl. 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa ako celok, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2009